

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. III. Quodnam primum fuerit Angelorum peccatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

SECTIO TERTIA.

Quodnam primum fuerit Angelorum peccatum.

I. **V**ARIA sunt peccata, quæ ab initio commiserunt, vel committere poterant Angeli, ut peccatum superbiæ, præsumptionis de viribus propriis, invidia erga homines, odii in Deum, tandem inordinati cuiusdam desiderii beatitudinis, in quantum præcisè est bonum quoddam delectabile, quod Scotus peccatum luxuriæ spiritualis appellat; sicut, inquit ipse, peccatum quo inordinate delectatur quis in speculatione conclusionis geometricæ, ad luxuriam reducitur.

II. Ait itaque Scotus, licet in Angelo inordinata quædam præcesserit complacentia sui, quam lato modo dicit vocari posse superbiæ: hunc tamen, inquit, actum immediatè subsecutus est vehemens quidam in beatitudinem affectus, quo eam inordinate appetebat, vel scilicet nimis citò eam habere volens, vel aliis modis indebitis: & hoc peccatum opponi ait, non humilitati, sed temperantiæ spirituali, cujus munus est moderatè in huiusmodi bona jucunda tendere, sicut in hominibus, qui mole corporis gravantur, ordinatur temperantia ad moderatè tendendum in res jucundas corporeas. Sanè non video, cur huiusmodi virtus in Angelis respectu bonorum spiritualium reperiri non possit.

III. Dicendum nihilominus, quantumcumque hoc peccatum admittatur esse in Angelis possibile, primum tamen eorum peccatum fuisse superbiæ: ita S. Thomas prima parte, quæst. 63. art. 2. & 3. S. Bonaventura, Halensis, Durandus, Suarez hic, lib. 7. cap. 9. Vasquez, Molina, & alii passim, qui hoc ob auctoritatem Scripturæ & Patrum tanquam certum statuunt, & Arrubal d. 178. cap. 1. ait, non posse sine temeritate negari.

IV. Probatum variis Scripturæ locis: Isaïæ 14. v. 12. Quomodo cecidisti de caelo Lucifer, qui mane oriebaris, qui dicebas in corde tuo, In caelum ascendam, &c. quæ verba apertam indicant superbiæ: & licet literaliter fortè intelligantur de Rege Babylonis, ut multi volunt; sancti tamen Patres, ut S. Augustinus, Hieronymus, Cyprianus, Prosper & alii plurimi, ea de Lucifero accipiunt, indeque auctorem cum superbiæ fuisse probant. His consonant verba illa Ezechielis cap. 28. v. 17. ubi de Lucifero similiter dicitur, Elevatum est cor tuum in decore tuo. Hinc Job 41. v. 25. de diabolo dicitur, Ipse est Rex super omnes filios superbiæ. Tobia item 4. versu 14. Superbiæ nunquam in tuo sensu, aut in tuo verbo dominari permittas: in ipsa enim sumpsit initium omnis perditio.

V. Tandem hoc idem apertè indicant verba illa Christi, Lucæ 10. v. 18. Videbam satanam sicut fulgur de caelo cadentem. Quæ verba de primo lapsu Angelorum dicta esse communiter affirmant Patres, S. Hieronymus, Prosper, Origenes, Gregorius, Ambrosius, & Chrysostomus, eoque sine à Christo prolata asserunt, ut discipulorum animos ex pateratione miraculorum nonnihil elatos reprimeret, eosdem monendo, ne ob hæc & alia huiusmodi eferrentur, cum animi elatio causa fuerit, cur dæmon de caelo in infernum sit præcipitatus.

VI. Plurima sanctorum Patrum hac de re testimonia asserunt Suarez citatus cap. 9. Vasquez, Tannerus, & alii: & præter jam dicta, ubi loca Scripturæ supra

allata explicant de superbiæ, & lapsu dæmonis, quo etiam modo explicant illud Ecclesiastici 10. versu 15. Initium omnis peccati est superbiæ. S. Augustinus 12. de Civitate, cap. 1. & 6. de peccato loquens, quo cecidit diabolus: Hoc vitium, inquit, quid aliud quam superbiæ nuncupatur: Initium quippe omnis peccati superbiæ; & postea: Hic primus defectus, primūque vitium ejus naturæ, &c. Sanctus item Ambrosius in illud Psalmi 118. v. 15. Superbi iniquè agebant, &c. Diabolus, inquit, per superbiæ naturæ suæ amisit gratiam. Sanctus etiam Leo Serm. 4. de collectis, de diabolo ait: Inventor ille auctorque peccati primū superbus ut caderet, deinde invidus. Idem passim docent S. Chrysostomus, Fulgentius, Rupertus, Bernardus, Prosper, Nazianzenus, Damascenus, & alii: qui videri poterunt in Auctoribus citatis.

SECTIO QUARTA.

In quo fitum sit hoc peccatum superbiæ, quod Angelum mutavit in demonem.

RESTAT tamen adhuc difficultas, in quo nimirum situm fuerit hoc superbiæ peccatum in Angelis, & quodnam ejus fuerit objectum. Volunt aliqui fuisse nimiam complacentiam in propria beatitudine naturali, vel quod eam independentem à Deo habere voluerint, aut denique quod in eâ ultimum suum finem constituerint, sprètâ præ eâ, beatitudine supernaturali. Alii, inter quos est Scotus, affirmant peccatum illud fuisse inordinatum affectum in beatitudinem supernaturalem: quod scilicet nimis citò eam habere voluerint, non expectando tempus à Deo præfinitum, aut suis viribus, & sine meritis, vel aliâ huiusmodi ratione eam obtinere. Hoc tamen postremum non subsistit, cum jam primo instanti, ut vidimus, habuerint Angeli merita. Tertio affirmant alii Luciferum appetuisse principatum, & tyrannicum in alios Angelos imperium.

Quarto existimant alii eum divinitatem, seu æqualitatem cum Deo affectasse, affectu saltem inefficaci, & conditionato, seu per quandam velleitatem, quo modo communiter dici solet posse aliquid appetere impossibile cognitum etiam ut impossibile. Quidquid verò sit de facto, huiusmodi affectum non esse impossibilem censet Scotus, Molina, Suarez hic, lib. 7. cap. 12. num. 14. Vasquez d. 234. cap. 2. & alii: sic enim de facto videtur diabolus ex odio Dei velleitatem quandam habere, qua vellet eum non esse, aut non posse ipsum punire. Hac etiam ratione peccator per acium contritionis optat peccatum non fuisse, & alia huiusmodi.

Addunt aliqui, licet hæc voluntas sit quoad hoc objectum inefficax, posse tamen respectu aliarum rerum, ut ad debitam subjectionem & obedientiam Deo denegandam, esse efficacem; sicut contritio, etsi respectu peccati præteriti sit inefficax, efficaciter tamen peccatorem avertit ab omni peccato posteriori committendo: unde prior ille affectus æqualitatis dicitur efficax secundum quid, quia scilicet ex vi illius, practicè ita se gerit Angelus, quasi esset Deo æqualis. Nec obstat, ut affirmant hi auctores, quod implicite, & consequenter hoc modo appeteret Angelus suum non esse (Deo quippe destructo existere non posset) id enim, inquit, non implicat; sed ad summum, explicite illius desiderium.

Varia sunt peccata, quæ ab initio commiserunt Angeli.

Opinio Scoti de vehementer inordinato beatitudinis affectu, per quem peccaverunt Angeli.

Virtus temperantia spiritualis.

Primum Angelorum peccatum fuit superbiæ.

Variis Scripturæ locis ostenditur Angelos primo peccasse superbiæ.

Diabolus est Rex super omnes filios superbiæ.

Superbiæ causa fuit, cur dæmon de caelo in infernum sit præcipitatus.

Docent frequenter sancti Patres

Diabolus per superbiæ naturæ suæ amisit gratiam.

Varia modè declaratur in quo situm fuerit hoc peccatum in Angelis.

Opinio de peccato Luciferi affectu æqualitatem cum Deo.

Quale Dei odium de facto habeat diabolus.

Voluntate respectu unius objecti inefficax potest respectu aliorum esse efficax.

Quo pacto esse possit Angelus in summo æqualitatis cum Deo petitiæ desiderium.